

ÖN YARGI

İş yerlerine her gün birlikte giden iki arkadaşı Ali ve Hakan. Yine metroda yan yana oturmuş, sohbet ediyordu. Hakan;

-Metro rahat diyoruz ama çok kalabalık olmaya başladı, farkında mısın?

-Daha çok kişi kullanmaya başladı. Metro rahat diye arabasını hafta sonu hariç garajdan çıkarmayanlar var.

-Belli oluyor, ben son durağa kadar boş yer olduğu günleri de hatırlıyorum. Şimdi iki durak gitmeden ayakta kalanlar oluyor.

-İyi ya! Sana yer verip, iyilik yapma fırsatı oluyor, daha ne istiyorsun.

Hakan suratını astı;

-Ali ne yaptın ya, yer verme dedin, yine aklıma o aksi adamı getirdin.

-Hatırladım hatırladım... Kadir'le binmiştik metroya ve Kadir ayakta duramayacak kadar rahatsızdı o gün.

-Arkadaş hasta dediğimiz halde, yanındaki çocuğunu kaldırmayan, yer verdirmeyen aksi adam. Yani inan ki o günden beri de birilerine yer vermek zor geliyor.

-Niye canım, sen iyiliğine yap-geç. Sana yakışan budur.

-Yer verdiğim kişinin de o adam gibi bencil olabileceğini düşünüp, acaba enayilik mi yaptım diye aklımdan geçiyor.

-Böyle düşünerek sadece kendini üzersin. Birine iyilik yapıyorsan, "İyi bir insana ben de iyilik yaptım" diye düşün. Böyle düşünürsen daha mutlu olursun.

-İyi ama yine a odamı görsek ne yapacağım. Mesela, o adam, şimdi içeri girse, yer verir misin?

-Bu kadar ayrıntılı düşünme yahu. Yaşlı biriye, hasta biriye ya da orta yaşlı bayansa yer verir geçerim. Sicil kâğıdı mı isteyeceğim! Kafamı niye yorayım.

Hakan ısrarla sordu;

-Cevap vermedin, O adam şimdi içeri girse, yer verir misin?

Ali yine kaçamak bir cevapla geçiştirmek istedi;

-O adam bizden çok yaşlı sayılmaz.

-Canım bizden yaşlı da olsa, çocuğunun yanımızdaki hasta arkadaşına yer verdirmedi, "Biz de ona yer vermeyiz" desene.

-Canım, o adam çocuğuna yer verdirmezince, vagonun sonunda başka bir genç verdi, orada geçtik ya. Ne uzatıyorsun.

-Neyse ki vagon kalabalıktı da yüzlerini bir daha görmedik, sinirimi daha da bozacaklardı. Adama bak ya, Ben "Çocuk yer verse ne olur!" dedim, adam bana "Yer vermek zorunda değil" dedi.

-Haksızlık yapma, en azından çocuk rahatsız oldu. Babasına baktı. Babası öyle konuşmasa, karışmasa yer verecekti sanırım.

-Ya bırak! Sen bu kafaysa şimdi kapıdan girse yer verirsin.

Ali, ellerini ne yana açarak, “Başka ne yapayım gibi bir ifade ile;

-Genç sayılırız, sağlığımız da yerinde. Kusura bakma, rahatsız veya yaşlı biri yanıma gelirse yer vermezsem çok rahatsız oluyorum.

-Ben de ama o adamla çocuğumun yaptığından sonra inan ki ...

-Ne yapalım, yanlışı mı örnek alalım? Biz madem o gün o adamın yaptığına kızdık, bizim örnek olmamız gerekmez mi?

-Başkalarının işi gücü yok da bizi mi örnek alacak?

-Cadde kenarına birisi, ufak bir çöp atsa, akşama kadar orası çöp yığına döner. Unutma ki, çocuklar, gençler kadar büyüklerin bile çoğu sözden değil davranıştan etkileniyor. Bırak biz iyi örnek olalım, bizi gören birileri de iyi yönde etkilensin.

-Bir daha soruyorum, açıkça söyle, net söyle; Başkasını boş ver. O adam gelse ne yapacaksın?

Ali, bir Hakan’a bir vagonun kapısına doğru baktı;

-O adam mı gelse ? Hani şu sarı montlu adamı diyordun değil mi?

-Evet, adam ve o çocuk.

-Adam ince bıyıklıydı değil mi?

-Yeni hatırlıyormuş gibi niye sorup duruyorsun?

-Emin olmak istedim

Gülümseyerek;

- Sanki o adamı vagonun kapısında onu gördüm gibi.

Kapılar açıldı.

-Eveet... bu o !

Hakan kaşlarını çattı;

-Bana bak! Sakın yer vermeye kalkma.

Kapıdaki adamın hemen arkasında çocuğu da göründü. Hakan, şaşkın fısıldadı;

-Aman Allahım !

Adam ve çocuğu “Boş yer var mı?” diye bakınıyordu. Hakan hemen ileri atıldı ve onlara yer verdi. Ali de ayağa kalkıp, Hakan’ın yanına doğru yürüdü. İki genç, kendilerine teşekkür etmesine bile fırsat vermeden vagonun uzak köşesine doğru uzaklaşmıştı.

Adam ve oğlundan uzaklaşınca Ali, morali bozuk olan arkadaşı Hakan’ın omzuna dokundu. Hakan’ın kendi kendine kızıp duruyor, sıkıntıyla söyleniyordu;

-Adamın sebebi varmış ya! Ama ben nereden bileyim, geçen gün hiç fark edemedim ki çocuğun koltuk değneklerinin olduğunu. Bir de başkalarına kızardım “İnsanlar ne kadar ön yargılı oluyor.” diye.

- Neyse, sanırım tedavi için gidiyor galiba. İnşallah tedavi başarılı oluyor. İnşallah bir gün de dimdik ayakta görürüz.

Hakan, şakadan suratını astı;

-Bana bak! Bu çocuğu dimdik ayakta gördüğüm gün yer vermeyeceğim.

-Ben de, O günü görelim yeter ki ben de o çocuđa yer vermeyeceğim!
Birlikte gülümsediler.

Yazan : Ahmet Ünal ÇAM
01-Nisan-2013

